

НОВІ СПІВОМОВКИ

ЦЕХМІСТЕР КУПЕР'ЯН

Облягали ляхи місто
Десь в часі Руїни,
Штурмували брами й мури,
Підкладали міни.

Боронилося козацтво,
Й міщани не спали,
День і ніч гриміли з мурів
Пушки й самопали.

Але Купер'ян-цехмістер
Був за всіх завзятий,
Цеховому товариству
Нишком став казати:

«Годі, братця, нам на мурах,
Як сичі, сидіти,
Покажім, що й ми, міщанство,
Не страшкові діти!

Вдармо ніччю на їх табір
З крутого байраку!
Згиньмо або тих ляшеньків
Зотрім на табаку!»

Як згадали, так зробили,
Щастила їм доля,
І розбили вражу силу,
Як пух, серед поля.

Радість! Слава! Крик і гомін!
Збігаються в місті
Шевці, кравці, всякі справці —
Не сто і не двісті.

І вітають Купер'яна
З його вояками,
Як героя, всю дорогу
Всипали квітками.

А на площі чорна рада:
Взяли всі гадати,
Яку б тому Купер'яну
Нагороду дати?

Одні кажуть: «Чим він досі
Був у нас? Цехмістром!
Тепер його за заслугу
Виберім бурмістром!»

Другі кажуть: «Що, бурмістром?
Ми на се не згожі!
Най він буде комендантом
В огневій сторожі».

Треті кажуть: «Ні, панове,
Іншу раду маймо,
Купер'яну від нумеру
По дукату даймо!»

«Ні, ні, ні! — реве громада
Одностайним хором.—
За геройство гроші брати?
Ну, се був би сором!»

Знов незгода, знов гармидер,
Сяк і так міркують;
Що хто скаже, кличуть: «Славно!»
А інші кепкують.

Аж ось вискочив на лаву
Пузатий бурмістер
Та й закликав: «Най жие нам
Купер'ян-цехмістер!

Дав нам бог такого мужа
Ворогів розбити,
Та не дав нам знать, яку б то
Честь йому зробити.

Гроші дати — сором брати,
Та й ми ж бідні люди;
На уряд його поставить —
Іншим заздро буде.

Поки він живий між нами,
То все нам завада —
То ж, панове цехмістрове,
Ось моя вам рада:

Зараз тут його убиймо,
На паль посадимо,
По смерті ж його оплачмо
І святим зробимо.

І насиплемо над тілом
Могилу високу,
Будем поминки справляти
Два рази до року».

«Славно! Славно! От так рада!»
Всі враз загукали,
А цехмістра Купер'яна
Навіть не питали.